

Для Боллі Данган, бо кожній дівчині-детективу
потрібен розумніший і кумедніший напарник.

Трейсі Вест

Особлива подяка Демієну Джонсу за художній
внесок у створення цієї книги.

СІДЛАЙТЕ ДРАКОНА!

— Зараз будьмо уважні, — попередив
Гриффіт, королівський чарівник. —
Ми ще ніколи не надягали сідло на дракона.
І я не впевнений, чи їй це сподобається.

Гриффіт та Володарі драконів були
у Тренувальній залі, захованій у підземеллі
палацу короля Роланда. Для роботи з дра-
конами магічний камінь, який ще називали
Драконячим каменем, обрав Дрейка, Бо,
Рорі та Ану. Гриффіт був їхнім учителем. Всі
вони стояли навколо великої дракониці
з блискучою синьою лускою.

— Бо, підтягни пряжку під живіт Шу, — сказав Гриффіт. — А тепер затягни. Ось так!

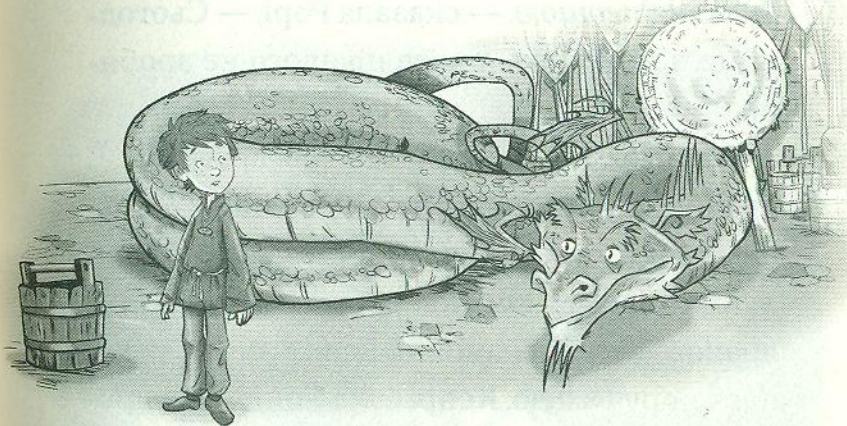
Дрейк дивився, як його друг Бо надіває сідло на Шу. Вона була Водяною драконицею, тому зазвичай поводитися дуже спокійно. Шу стояла нерухомо, поки Бо міцно затягував ремінь та кріпив пряжку.

— Розумничка, Шу, — сказав Бо, поплескуючи її по шиї.

— Тепер можна я надіну сідло на Вулкана? — запитала Рорі.

— А можна ми сьогодні покатаємось на наших драконах, Гриффіте? — запитала Ана.

— Майстри короля Роланда виготовляють окреме сідло для кожного дракона, — відповів Гриффіт. — Інші сідла будуть готові завтра.

— А для Хробака буде сідло? — спитав Дрейк.

Він подивився на свого дракона. Хробак був Земляним драконом. Він мав довге зміїне тіло. Лап у нього не було, а крильця були крихітними. Хробак не вмів літати, як інші дракони.

— Так. Хробак має особливу силу: він здатен перенести тебе з одного місця в інше лише за мить, — сказав Гриффіт. — Для будь-якої подорожі сідло — це хороша ідея.

Дрейк кивнув.

— Час обідати, — сказав Гриффіт. — Будь ласка, зараз залиште своїх драконів і йдіть до їдальні.

— Сподіваюся, завтра я випробую сідло Вулкана *першою*, — сказала Рорі. — Сьогодні ми з Вулканом нічого цікавого не зробили.

Вона попрямувала до печер драконів. Її дракон, Вулкан, тупотів за нею. Він був Вогняним драконом з червоною лускою.

Ана підстрибом попрямувала за Рорі. Її дракон, Кепрі, граційно, наче у танці, рухалася поруч з нею. Кепрі була Сонячною драконицею зі струнким тілом і білою лускою.

Дрейк допоміг Бо зняти сідло з Шу. Вони теж відвели своїх драконів у печери, після чого піднялися сходами до їдальні у вежі. Після вечері хлопці попрямували до своєї кімнати.

Крокуючи до кімнати, Дрейк торкнувся свого Драконячого каменя. Кожен Володар драконів носив на собі частинку цього каменя. За його допомогою

можна було тримати зв'язок зі своїм драконом.

— Бо, — спитав Дрейк, — як гадаєш, Хробак може у будь-яку точку світу дістатися?

— Думаю, що так, — відповів Бо. — У нього потужні сили.

Бо відчинив двері. І застиг. Дрейк перечепився через нього.

— Бо, що сталося? — запитав Дрейк.

Його друг задивився на своє ліжко. Його обличчя зблідло.

Дрейк простежив за його поглядом. На подушці Бо лежало чорне перо.

ЧОРНЕ ПЕРО

— Дивно, — сказав Дрейк. — Ми, мабуть, залишили вікно відчиненим.

Бо сів на ліжко й узяв перо. Він виглядав стурбованим.

— Бо, це ж просто перо, — сказав Дрейк. — Що не так?

— Нічого. Зі мною все гаразд, — відповів Бо.

Але Дрейк йому не повірив.

